

ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน
โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอนครหลวง จังหวัดน่าน

เกรียงไกร สิงห์แก้ว*

สาขาวิชา การบริหารการศึกษา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอนครหลวง จังหวัดน่าน จำแนกตามเพศและอายุ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอนครหลวง จังหวัดน่าน จำนวนทั้งสิ้น 108 คน โดยใช้ตาราง Krejcie และ Morgan โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบค่าความเชื่อมั่น ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.79 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอนครหลวง จังหวัดน่าน จำแนกตามเพศ วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า t-test แบบ Independent สำหรับอายุ วิเคราะห์โดยใช้ค่า (One way analysis of variance) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe's Post hot Comparison)

ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง 108 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองนักเรียนเพศหญิง จำนวน 59 คน รองลงมาได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนเพศชายจำนวน 49 คน รวมทั้งสิ้น 108 คน

2. ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน

โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน

3.ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน โดยภาพรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4.ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ

ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา

ความนำ

แผ่นดินสยาม แผ่นดินด้ามขวานทอง มีมรดกและวัฒนธรรมประจำชาติ ที่สร้างความเป็นเอกลักษณ์อันน่าภาคภูมิใจยิ่ง มรดกประจำชาติที่แสดงถึงความเป็นเอกราชและอัจฉริยภาพของบรรพบุรุษ ที่ได้รังสรรค์ประสบการณ์ กลั่นกรองความคิด เรียบเรียงอักษรและอักษร เรียงร้อยความหมายจนก่อเกิดเป็นภาษาไทยให้คนในชาติใช้เพื่อการสื่อสาร สร้างความเข้าใจ ซึ่งภาษาไทยเป็นภาษาที่ทรงคุณค่าทั้งรูปศาสตร์และศิลปศิลป์ ทำให้คนไทยในชาติ รู้รัก สมัคสมานสามัคคี ทำให้ไทยเป็นไทยในวันนี้ ดังที่ พระพิชญ์ ไพโรจน์ (2554) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับภาษาไทยไว้ว่า “ภาษาไทยถือว่าเป็นวัฒนธรรมประจำชาติแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งและเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้ดีจึงสามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารในระดับต่างๆ ได้เป็นอย่างดี และในทางกลับกัน หากมีการนำภาษาไปใช้ไม่เหมาะสม ความผิดเพี้ยนแห่งภาษาย่อมจะส่งผลให้เกิดความเสียหายหลายประการอย่างแน่นอน ทั้งความเสียหายโดยตรงคือการใช้สื่อสารอาจไม่ประสบความสำเร็จแล้ว ยังมีความเสียหายของภาษาอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่เราต่างภาคภูมิใจกันมาช้านาน ”

ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างยิ่ง เพราะมนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน เป็นเครื่องมือในการศึกษาเล่าเรียน เป็นเครื่องมือถ่ายทอดและสืบสาน

วัฒนธรรมจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระราชดำรัส เรื่อง "ภาษาไทยเข้มแข็ง และการรักการอ่าน" ระหว่างเสด็จฯ ทรงวางศิลาฤกษ์อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการทางการแพทย์ เนื่องในวันสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 22 ที่หอประชุมชูชาติ กำภู กรมชลประทาน โรงพยาบาลชลประทาน (ศูนย์การแพทย์ปัญญานันทภิกขุ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี เมื่อวันที่ 29 ธ.ค.2551 พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาไทย ดังความตอนหนึ่งว่า “ ภาษาคือการสื่อสาร นอกจากสื่อสารกับผู้อื่นก็ยังมีการใช้ภาษาสื่อสารกับตัวเอง ถ้าไม่มีภาษา ไม่มีความคิด เราไม่สามารถที่จะเล่าอดีต เล่าปัจจุบัน และเล่าอนาคตได้ทั้งนั้น ภาษาในเบื้องต้นมีคนใช้ภาษาพูดโดยใช้เสียงเป็นสัญลักษณ์ซึ่งเป็นพื้นฐาน และพอมีคนพูดก็ต้องมีคนฟังเป็นขณะเดียวกันภาษาที่ใช้ในแต่ละชุมชนก็เหมือนกันบ้างต่างกันบ้าง” (วารสารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551)

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ เพราะการอ่านจะช่วยปรับและขยายประสบการณ์ของคน ช่วยให้คนพัฒนาตนเองทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์สังคม โดยนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาพัฒนาชีวิตของคนให้ดีขึ้น ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินและผ่อนคลายอารมณ์ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษาเล่าเรียนให้มีความรอบรู้ในสรรพวิทยา มีความเจริญองงามทางสติปัญญา (วาสนา บุญสม, 2542, หน้า58) ดังนั้นในการเรียนการสอนจะพบว่าคนที่เรียนหนังสือเก่ง มักจะอ่านหนังสือเก่ง คนที่เรียนหนังสือไม่เก่งมักจะไม่นชอบอ่านหนังสือ คนที่เรียนหนังสือจนประสบความสำเร็จและสามารถศึกษาต่อในระดับสูง ๆ ได้นั้นจะต้องเป็นนักอ่าน อ่านอยู่เป็นประจำ (ฉวีวรรณ กุหาภินันท์, 2542) แต่การอ่านมิใช่เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ต้องมีการเรียนการสอน และการฝึกฝน การอ่านมิใช่ปลายทางแต่เป็นเส้นทางนำไปสู่จุดหมายที่พึงประสงค์ของชีวิต โดยทั่วไปเราเห็นว่าสิ่งที่อยู่ในหนังสือ ซึ่งผู้เขียนได้พิจารณาถ่วงถ่วงแล้วโดยรอบคอบที่จะนำเอาสิ่งที่ดีงามถูกต้องตามหลักวิชา และศีลธรรมไม่มีเจตนามุ่งร้ายแก่ผู้อ่านซึ่งอ่านแล้วก็เกิดพลังที่ดี (แม้นมาส ชาลิต,2546)

สาเหตุของปัญหาอยู่ที่ใดกันแน่ ระหว่างตัวเด็กนักเรียนที่ขาดความสนใจเรียนลงไป อันเนื่องมาจากสื่อและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้เรียนจบมาทางด้านการศึกษาไทย ทำให้สอนไม่เป็น ขาดหลักการ ขาดกลวิธีการสอนอ่าน ไม่สนใจสอน ปล่อยปละละเลย โรงเรียนไม่มีระบบรองรับที่จะช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาเฉพาะ สื่อการเรียนการสอนภาษาไทย ที่มีลักษณะยึดยึดความรู้ปลีกย่อยที่ไม่จำเป็น ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก หรือจะอยู่ที่ผู้ปกครอง ที่ไม่ได้ใช้เวลาที่บ้านพัฒนาด้านการอ่านหรือเขียน ไม่จัดหาหนังสือ หรือส่งเสริมการอ่านของบุตรหลาน จะเห็นได้ว่า สาเหตุของปัญหาเรื่องการอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้มัน มีครบแทบทุกฝ่าย ซึ่งล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกันทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อ

ไม่นานมานี้ มีผู้เสนอแนะให้แก้ปัญหา ด้วยการให้นักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เรียนซ้ำชั้น จนกว่าจะผ่านข้อเสนอนี้ทำให้เกิดคำถามตามมาในทันทีว่า แนวทางดังกล่าวสามารถแก้ปัญหาได้จริงหรือไม่ เพราะเมื่อพิจารณาแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรกับการผลัดภาระให้นักเรียน แทนที่จะหันมาแก้ปัญหาในเรื่องหลักสูตร การสอน และวิธีการบริหารจัดการของสถานศึกษา (เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2557)

จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับประถมศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่มีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาไทย อยู่ในระดับพอใช้เท่านั้น (ทองคูณ หงษ์พันธ์, 2546) จากปัญหาการสอนอ่านที่กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนทักษะการอ่านที่ดีนั้น ครูจะต้อง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนตอบสนองต่อสิ่งที่อ่านได้ นั่นคือผู้เรียนจะต้องเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยครูจะต้องจัดประสบการณ์ทางภาษาและฝึกฝนทักษะให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในท้องถิ่น ตลอดจนสภาพการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักเรียนด้วย ครูผู้สอนจะต้องศึกษาและวางแผนการสอนให้ดี ต้องจัดลำดับการฝึกจากง่ายไปหายาก มีลำดับต่อเนื่อง และมีการสร้างสื่อหลายรูปแบบเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

การเขียนเป็นทักษะแสดงออกแทนคำพูด เป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร เป็นการใช้ตัวอักษรในการจารึกข้อความให้เป็นลายลักษณ์อักษรในการสื่อความหมายในแง่มุมต่าง ๆ เป็นการบันทึกถ่ายทอดถ้อยคำหรือความคิดต่าง ๆ ให้ตนเองและผู้อื่นได้รับรู้ ซึ่งต้องใช้ทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารความหมาย การเขียนมีความจำเป็นต่อชีวิตประจำวันมาก เช่นการทำสัญญาต่าง ๆ หากเขียนไม่ถูกต้อง เขียนผิดพลาด คลาดเคลื่อน หรือขาดตกบกพร่องไปก็จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ซึ่งบางครั้งอาจจะเกิดความเสียหายร้ายแรงได้ และในสภาพปัจจุบันมักจะพบว่านักเรียนประถมศึกษา เขียนคำไม่ถูกต้องขาดทักษะในการใช้ถ้อยคำสำหรับการแต่งประโยคหรือเขียนให้เป็นเรื่องราว จะเห็นได้ว่าการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันมาก จึงจำเป็นที่จะต้องสอนอ่านและเขียนควบคู่กันไปเพราะเมื่อนักเรียนสามารถอ่านคำได้แล้ว ก็จะสามารถเขียนคำให้ถูกต้อง

จากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย พบว่าการสอนทักษะการเขียนยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก มีนักเรียนเป็นจำนวนมากที่เขียนเรื่อง หรือเขียนเรียงความไม่ค่อยได้ ทั้งนี้เพราะขาดความรู้ และความคิดที่จะเขียน ปัญหาที่มักพบอยู่เสมอในการสอนคือ นักเรียนไม่มีความคิดในการเขียนข้อความหรือเรื่องยาว ๆ ในบรรดาทักษะทั้งหมดที่มีอยู่ได้แก่ ทักษะการฟังการพูด การอ่าน และการเขียน จะเห็นว่าทักษะ

การเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด นักเรียนส่วนมากไม่สนใจ เรียนเหมือนทักษะอื่น ๆ การที่นักเรียนเขียนเรียงความไม่ได้เพราะเขาไม่มีความคิดที่จะเขียนเหมือนกับคนเราจะใช้ภาษาก็ต่อเมื่อมีความคิดที่จะสื่อสาร ถ้าปราศจากความคิดก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ต้องพูดหรือเขียน เวลาครูให้เขียนเรื่องหรือเขียนเรียงความนักเรียนจึงประสบปัญหาเขียนไม่ได้ ดังนั้น คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนด้านทักษะการเขียน ยังอยู่ในระดับต่ำ การสอนเพื่อพัฒนาการเขียนยังไม่ประสบผลสำเร็จ และไม่เกิดประสิทธิผลเท่าที่ควร นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่ควรเร่งแก้ไข

ด้วยตระหนักในปัญหาของการอ่านและการเขียนของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา ทางโรงเรียนจึงให้ความสำคัญกับปัญหานักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เพื่อทำการแก้ไขปัญหานี้ให้บรรลุผลตาม โครงการประกันการอ่านออกเขียนได้ โดยทำการทดสอบการอ่านและการเขียนนักเรียนทุกระดับชั้นของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา ทุกคน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนพร้อมทั้งให้ความรู้ในการแก้ปัญหาเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ จำนวน 30 ชั่วโมง หลังจากนั้นทางโรงเรียนจึงกลับไปทดสอบการอ่านและการเขียนซ้ำอีกครั้ง เพื่อดูผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อที่จะทำให้นักเรียนทุกระดับชั้นของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาทุกคนอ่านออกเขียนได้ 100% ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาและมองเห็นว่า การส่งเสริมทักษะการอ่านออกและเขียนได้ของนักเรียนต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่ายเพื่อร่วมมือกันแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยจึงคิดสอบถามความคิดเห็นจากผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออกและเขียนได้ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาและเพื่อเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ที่จะช่วยแก้ไขปัญหของการสอนนักเรียนให้อ่านออกและเขียนได้ อันจะทำให้ นักเรียนสามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลตามที่คาดหวังไว้ นักเรียนยังจะได้รับประสบการณ์ที่กว้างขึ้นและมีความสนใจในการเรียนและการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งจะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน
- 2.) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้

ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ โดยจำแนกตามเพศและอายุของผู้ปกครองนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร เป็นผู้ปกครองของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 150 คน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 108 คน ในการวิจัย

ตัวแปรต้น

1. เพศชายและเพศหญิง
2. อายุ 1.ต่ำกว่า30ปี 2.ระหว่าง 31-50 ปี 3. อายุ 51 ปี ขึ้นไป

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ จำแนก 4 ด้านคือ 1. ด้านการจัดการเรียนการสอน 2. ด้านคุณภาพนักเรียน 3. ด้านการเอาใจใส่ของครู 4. ด้านกิจกรรมนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และหาค่าความเชื่อมั่นใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.79 โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ 1. ข้อมูลส่วนบุคคล 2. เนื้อหาที่จะทำวิจัย 3. ข้อเสนอแนะเป็นคำถามปลายเปิด

ผลการวิจัย

จากการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัย สามารถสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1.สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง 108 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองนักเรียนเพศหญิง จำนวน 59 คน รองลงมาได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนเพศชายจำนวน 49 คน

2.ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน

3.ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน โดยภาพรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4.ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.จากการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาระยะแนรายด้านผู้ปกครองนักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยมีความคิดเห็นต่อด้านการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด รองลงมาคือด้านการเอาใจใส่ของครู รองลงมาคือด้านกิจกรรมนักเรียนและน้อยที่สุดด้านคุณภาพนักเรียนเนื่องจากผู้ปกครองนักเรียนได้สังเกตเห็นถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางด้านต่างๆของทางโรงเรียน เช่นการจัดกิจกรรมที่ทันสมัย การใช้สื่อการสอนในรูปแบบหลากหลาย การจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การประชาสัมพันธ์และการแสดงผลงานของนักเรียน การเอาใจใส่นักเรียนของครูผู้สอนตลอดเวลา ครูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ปกครองและนักเรียน กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้มาตรฐานซึ่งโรงเรียนมีความพร้อมในด้านต่างๆอย่าง

เพียงพอจึงส่งผลถึงระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนทั้งนี้เนื่องมาจาก การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ โรงเรียนมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทุกด้านของนักเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยส่งเสริม และพัฒนาการเรียนรู้ความสามารถและการพัฒนาทั้งทางสติปัญญา สังคม อารมณ์ร่างกายและจิตใจซึ่งจะช่วย ให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเรื่องการอ่านออก-เขียนได้ไปในทิศทางที่ดี ขึ้น รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ความคิด อุดมการณ์บุคลิกภาพและมีความรับผิดชอบส่งผลให้ นักเรียนประสบความสำเร็จในการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุษา มุ่งเต็ม (2553, บทคัดย่อ) ได้วิจัย เรื่อง การประเมิน โครงการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนของ นักเรียน โรงเรียนบ้านเกาะแลหนั่ง ผลการวิจัยพบว่า การประเมินโครงการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนของนักเรียน โรงเรียนบ้าน เกาะแลหนั่ง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และรายด้านอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประหยัด อนุศิลป์ (2554, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การประเมินโครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อการอ่านออกเขียนได้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสระบุรี เขต 2 โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านมีความเหมาะสมในระดับมาก สามารถอภิปรายในแต่ละด้านได้ดังนี้

ด้านที่ 1 กิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวม ผู้ปกครองนักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านน้ำรี พัฒนา อยู่ในระดับมาก แสดงว่าผู้ปกครองเห็นถึงความตั้งใจและความพยายามของครูผู้สอนที่ต้องการพัฒนาให้ นักเรียนมีความสามารถอ่านออก-เขียนได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามลำดับสามอันดับแรก ได้แก่ ผู้ปกครองคิดว่าบุตรหลานมีความพร้อมและสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ โรงเรียน รองลงมา ผู้ปกครองมีคิดว่าครูผู้สอนมีวิธีการสอนที่สามารถทำให้นักเรียนอ่านออก-เขียนได้และผู้ปกครองมีความเชื่อมั่น และศรัทธาในการเรียนการสอนของครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อานนท์ บุญเอียด (2551) ที่กล่าวว่า ครูควร ฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากขึ้น จัดกิจกรรมประกวดแข่งขันต่าง ๆ เกี่ยวกับ การเรียนวิชาภาษาไทย ให้ ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยในรูปแบบต่าง ๆ เน้นให้เห็นว่าภาษาไทยเป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ ขอความ ร่วมมือจากผู้ปกครองและครูผู้สอนวิชาอื่นๆ ให้ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจภาษาไทย และเป็นแบบอย่างการใช้ ภาษาที่ถูกต้อง ครูต้องรักและภูมิใจภาษาไทย ทำตัวให้เป็นที่ศรัทธาของนักเรียน ส่วน ชาตรี เกิดธรรม (2549) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนว่า ครูต้องมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของ ผู้เรียน ซึ่งครูต้องเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่ทำการสอนเพื่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการ สอนอย่างมีคุณภาพ

ด้านที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ด้านคุณภาพนักเรียน โดยภาพรวม ผู้ปกครองของ นักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อยู่ใน ระดับมาก แสดงว่าผู้ปกครองเห็นถึงคุณภาพของนักเรียนที่มีคุณภาพและพัฒนามากยิ่งขึ้นและเมื่อพิจารณาเป็น

รายชื่อเรียงตามลำดับสามอันดับแรก ได้แก่ ผู้ปกครองมีความคิดเห็นที่ดีต่อโรงเรียนที่พยายามทำให้นักเรียนสามารถอ่านออก-เขียนได้ รองลงมาคือผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนมีการแสดงผลงานของนักเรียน พร้อมทั้งยกย่องให้รางวัลแก่นักเรียนที่มีผลงานดีเด่นและผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิต บุญเอก (2551) ที่ศึกษาวิจัยและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ด้านที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ด้านการเอาใจใส่ของครู ความคิดเห็นของผู้ปกครอง นักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อยู่ในระดับมาก แสดงว่าผู้ปกครองได้เห็นถึงความตั้งใจและการเอาใจใส่นักเรียนของครูและเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อเรียงตามลำดับสามอันดับแรก ได้แก่ ครูดูแลเอาใจใส่นักเรียนตลอดเวลา รองลงมาคือครูใช้วิธีลงโทษนักเรียนได้อย่างเหมาะสมและครูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ปกครองและนักเรียน ดังที่ จุฑามาส สุนทรพฤษย์ (2553) กล่าวว่า ครูที่ดียอมไม่เพียงสอน โดยให้ผู้เรียนนั่งฟังและจดตามที่ครูบอกเท่านั้น ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ครูจะรู้ว่าผู้เรียนต้องการสิ่งใด และปรับการสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อผู้เรียนตระหนักว่าครูผู้สอนมีความสนใจและเอาใจใส่ ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เอาใจใส่ในการเรียน และเกิดความรู้สึที่ดีต่อตัวครู

ด้านที่ 4 กิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ด้านกิจกรรมนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อยู่ในระดับมาก แสดงว่าผู้ปกครองมีความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมของนักเรียนและเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อเรียงตามลำดับสามอันดับแรก ได้แก่ ผู้ปกครองคิดว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สามารถปลูกฝังนิสัยรักการอ่านของนักเรียนได้ รองลงมาคือผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่า ระบบการทดสอบการอ่านออก-เขียนได้มีคุณภาพและผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่ากิจกรรมของนักเรียนสามารถช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ การอ่านออก-เขียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) ที่กล่าวถึงกิจกรรมส่งเสริมการอ่านคือ การกระตุ้นด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจการอ่านจนกระทั่งมีนิสัยรักการอ่าน และได้พัฒนาการอ่านจนกระทั่งมีความสามารถในการอ่าน นำประโยชน์จากการอ่านไปใช้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการอ่านทุกประเภทและสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินตนา ประทุมวรรณ (2552, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการพัฒนาผู้เรียนเพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่านของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 พบว่า นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านเพิ่มขึ้น หลังจากได้ปฏิบัติกิจกรรม ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้อย่างต่อเนื่อง ครูและผู้ปกครองควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เช่น กิจกรรมวางทุกงานอ่านทุกคน ตะกร้าความรู้สู่โลกกว้าง ชมรมรักการอ่าน สารแนะนำรู้ประจำวัน

เป็นต้น เพื่อให้ นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านอย่างยั่งยืน

2. จากผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อ.เฉลิมพระเกียรติ จ. น่าน ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ โดยภาพรวมและรายข้อไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องจากเพศของผู้ปกครองนักเรียนไม่มีผลต่อความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากผู้ปกครองนักเรียน ทั้งเพศชายและหญิงต่างได้รับรู้ถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของทางโรงเรียนไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วราภรณ์ จารุเมธีชน (2555) นอกจากนี้การที่ผู้ปกครองมีการเสริมแรงทางด้านบวก เช่น ผู้ปกครองเป็นแบบอย่างในการรักการอ่านและเป็นผู้คอยชี้แนะช่วยเหลือให้นักเรียนอ่านเป็นประจำหรือการที่ผู้ปกครองให้คำชื่นชม ก็ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้าน การอ่านมากยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยของ พศิน บัวหุ้ง (2551,บทคัดย่อ) ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียน นักเรียน และ คณะกรรมการ สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีที่ดำเนิน โครงการผลการประเมิน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ปีที่สิ้นสุด โครงการ ผลการประเมินโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลการประเมินปรากฏว่าหลังสิ้นสุด โครงการค่าเฉลี่ยสูงกว่า ระหว่างดำเนินโครงการในระดับปานกลาง ผู้ปกครองนักเรียน นักเรียน และ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีความพึงพอใจกับผลการดำเนิน โครงการส่งเสริมการอ่าน

3. จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา อ.เฉลิมพระเกียรติ จ. น่าน พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนที่มีอายุที่ต่างกันมีความคิดต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ ของนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนาเห็นผลการวิเคราะห์ โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 อาจเป็นเพราะคุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทางโรงเรียนดำเนินการประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความสามารถอ่านออก-เขียนได้ดีขึ้น ครูมีการเอาใจใส่นักเรียนอย่างทั่วถึง รวมไปถึงรูปแบบกิจกรรมอาจจะตรงตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ปกครองนักเรียนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ไม่แตกต่างกันดังที่ อานนท์ บูเอียด (2551) กล่าวว่า ครูควรฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากขึ้น จัดกิจกรรมประกวด แข่งขันต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาไทย ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยในรูปแบบต่าง ๆ เน้นให้เห็นว่าภาษาไทยเป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและครูผู้สอนวิชาอื่นๆ ให้ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจภาษาไทย และเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ครูต้องรักและภูมิใจภาษาไทย ทำตัวให้เป็น ที่ศรัทธาของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ยรรยง สุขเกษม (2553) ซึ่งได้ทำการวิจัยโครงการ

แก้ปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ โรงเรียน วัดมะพร้าวเตี้ย กรุงเทพมหานคร ความพึงพอใจโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้หรือกิจกรรมทางด้านต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ของโรงเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนต่อไป

2.ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่ออ่านออก-เขียนได้ของโรงเรียนบ้านน้ำรีพัฒนา ต่อตัวแปรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

เอกสารอ้างอิง

กิต บุญเอก. (2551). พัฒนาระบบการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

จริยา คันธเศรษฐ์. (2552). รายงานการแก้ปัญหานักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โรงเรียนวัดบางขุนนนท์. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.krupunmai.com> (2 เมษายน 2558.)

จินตนา ประทุมวรรณ. (2552). การพัฒนาผู้เรียนเพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ช่วงชั้นที่2. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.gotokow.org/blogs/posts/285470> (2 เมษายน 2558.)

จุฑามาส สุนทรพฤกษ์. (2553). การพัฒนาคุณภาพห้องสมุดโรงเรียนและ โครงการส่งเสริมนิสัยรักการ. เชียงใหม่: ม.ป.ท.

จุฑารัตน์ ปัญญา. (2550). ผลการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ส่งเสริมการอ่าน. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.

เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2557). การแก้ไขปัญหาคัดอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาติรี เกิดธรรม. (2549). เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. (2551). พระราชดำรัส เรื่อง "ภาษาไทยเข้มแข็ง และการรักการอ่าน" ระหว่างเสด็จฯ ทรงวางศิลาฤกษ์อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการทางการแพทย์ เนื่องในวันสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 22 ที่หอประชุมชูชาติ กำภู กรมชลประทาน โรงพยาบาลชลประทาน (ศูนย์การแพทย์ปัญญานันทภิกขุ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.sisaketedul.go.th>. (2 เมษายน 2558.)

บรรณเชาว์ ต้นโพธิ์. (2550). การพัฒนาครูด้านการวิจัยในชั้นเรียน. ขอนแก่น: โรงเรียนสีชมพูศึกษา.

ประหยัด อนุศิลป์. (2553). การศึกษาการปฏิบัติงานตามแนวทางการบริหาร โดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน.

นครปฐม: สถาบันพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา.

พศิน บัวหุ้ง. (2551). รายงานการประเมินโครงการส่งเสริมการอ่าน. สุรินทร์: ม.ป.ท.

พีระพิชญ์ ไพโรจน์. (2554). ภาษาไทย คือหัวใจของชาติ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:

<http://www.sahavicha.com>. (8 เมษายน 2558.)

เพ็ญพิไลลักษณ์ มณีภาค. (2551). รายงานการประเมินโครงการส่งเสริมการอ่าน. ร้อยเอ็ด: ม.ป.ท.

แม่นมาศ ขวลิต, คุณหญิง. (2544). แนวทางส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.

ยรรยง สุขเกษม. (2553). การประเมินโครงการพัฒนาการอ่านภาษาไทยของโรงเรียนวัดมะพร้าวเตี้ย.

(ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.gotoknow.org/posts/403280>. (8 เมษายน 2558.)

วารภรณ์ จารุเมธีชน. (2555). บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านของนักเรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัด สพม.เขต25. นครนายก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วาสนา บุญสม. (2542). แบบเรียนสำเร็จรูปภาษาไทย การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน. กรุงเทพฯ:
ประกายแสง.

วิรุฬ เกิดภักดี. (2552). รายงานการประเมินโครงการแก้ปัญหาให้นักเรียนอ่านไม่ออกโรงเรียนราชมณตรีฯ.
(ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.sahavicha.com>. (8 เมษายน 2558.)

อานนท์ บูเอียด. (2551). การพัฒนาศักยภาพนักเรียนด้านการอ่านและการเขียนด้วยการจัดการความรู้ของ
โรงเรียนเทพา. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.south-ed.moe.go.th>. (8 เมษายน 2558.)

อุษา มุ่งแก้ว. (2553). การประเมินโครงการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนของนักเรียนบ้านเกาะ
แลหนัง จังหวัดสงขลา. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: http://www.sk3new/report4_phid_new.
(10 เมษายน 2558.)

